

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. év október hó 25. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. május 26. napján kelt 1.B.141/2016/80-II. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 10.880 (tízezer-nyolcszáznyolcvan) forint büntügyi költséget a vádlott köteles megfizetni az államnak.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2017. május 26. napján kihirdetett 1.B.141/2016/80-II. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat emberölés bűntettének a kísérletében [Btk.160.§ (1) bek.], ezért őt mint többszörös visszaesőt 9 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 9 évi közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. A Szentendrei Járásbíróság 6.B.201/2014/9. számú ítéletével kiszabott 6 hónap börtönbüntetés végrehajtását elrendelte. Az eljárás során lefoglalt és a bíróságon kezelt, a T-442/2015. számú bünteljegyzéken 15. tételszám alatt nyilvántartott kést elkobozta. Rendelkezett a további bűnjellegekről és a büntügyi költség viseléséről.

Az ítélettel szemben a vádlott enyhítésért, védője téves jogi minősítés miatt a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A vádlott fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy ölési szándék a cselekmény során nem vezette, a sértett sérülését észelve a további támadással felhagyott. A kést ujjának korábbi sérülése miatt csukott állapotban tartotta a kezében, a sértettet jobb lábával a bal combján megrúgta, majd jobb kézzel megütötte, ennek az ütésnek a lendületétől nyílható ki a kés és amikor a második fejre irányzott ütésnél a sértett elhajolt őt véletlenül megszúrta. Kiemelte, hogy ha ölési szándék vezette volna a sértettet rögtön megszúrja. Arra, hogy a sértett szúrt sérülést szenvedhetett csak utóbb gondolt, amikor élettársának is elmondta. Vitatta a szakértő maradandó fogyatékosagra vonatkozó megállapítását, ezzel kapcsolatban új szakértő kirendelését, továbbá a térfigyelő kamerák felvételeinek megtekintését indítványozta. Kiemelte, hogy a cselekményt megbánta, agresszív személyiségén változtatni szeretne.

A sértett írásbeli észrevételében hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint a vádlott egyenes ölési szándékkal cselekedett, határozott mozdulatokkal szúrt, majd amikor vérző állapotát észlelte a segítségnyújtást elmulasztotta. Ezek alapján büntetés súlyosítására, a büntetés felső határának

megfelelő büntetés kiszabására és a vádlott felelősségének cserbenhagyásban történő megállapítására tett indítványt. Jelezte továbbá, hogy polgári jogi igényét érvényesíteni kívánja.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1057/2016/4. számú átiratában a vádlott és védője fellebbezését alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint a módosított vádirattal egyező ítéleti tényállás megalapozott. A bíróság az ügy eldöntése szempontjából releváns valamennyi bizonyítékot megvizsgálta, majd azokat egyenként és összességükben is komplex módon értékelve alappal vetette el a terhelt védekezését. Okszerűen következtetett a vádlott elkövetéskori tudattartalmára és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a terhére rótt bűncselekményt elkövette. A tényállás hiányosságaként rögzíthető ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság az elmeorvos-szakértői vélemény megállapításait kizárólag az indokolásban rögzítette, ami azonban a szakértői megállapításoknak a tényállásba történő áthelyezésével kiküszöbölhető. A jogi minősítés során helyesen és szakszerűen alkalmazta a 3/2013. BJE iránymutatását. A cselekmény jogi minősítse törvényes. Indokolási kötelezettségének a kellő terjedelemben eleget tett, tényből tényre is helyesen következtetett. Az ítélet rendelkező részében írtak annyiban pontosítandók, hogy a közügyektől eltiltás mellékbüntetésként került kiszabásra. Törvényesen került sor a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárására is.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A vádlott az írásbeli indítványában írtak közül a kamerafelvételek megtekintésére irányuló indítványát továbbra is fenntartotta. Azt a másodfokú bíróság figyelemmel arra, hogy a rendőri jelentések szerint a kamerafelvételek a cselekményt értékelhető módon nem rögzítették, mint szükségtelent elutasította.

A védő a másodfokú nyilvános ülésen előadott perbeszédében a fellebbezését fenntartotta. Megítélése szerint az irányadó tényállásból nem vonható következtetés a vádlott ölési szándékára. A tényállás - részben felderítetlen, hiányos és iratellenes, a törvényszék nem tett eleget indokolási kötelezettségének sem. Nem vizsgálta kellő alaposággal, hogy a kés miként került a vádlott kezébe. Nem rögzítette a tárgyaláson is megvizsgált kés jellegzetességeit. Figyelmen kívül hagyta, hogy a sértett és a tanúk a vádlottnál kést nem láttak és C tanú azon előadását is, miszerint a vádlott előütése a sértett fejére irányult. Eszköz a térfigyelő kamerák felvételeiről készült rendőri jelentés szerint sem látható. A tényállás nem rögzíti, hogy a vádlott és a sértett korábban nem ismerték egymást, ölésre utaló kifejezés a cselekmény előtt nem hangzott el, de nem tartalmaz megállapítást az érintettek fizikumára sem. A sértett az életét saját vallomása szerint sem érezte veszélyben, azaz a vádlottnál kést maga sem látott. Az orvosszakértő véleménye a szűrcsatorna hosszával kapcsolatban ellentétes a sérüléssel kapcsolatos orvosi iratokkal, melyek ezzel kapcsolatos megállapítást nem tartalmaznak. A szakértő tárgyalási nyilatkozata, melyben az adott szűrcsatorna létrehozásához nagyobb erőt valószínűsít ellentétes az írásbeli szakvélemény ezzel kapcsolatos - közepes erőt - rögzítő megállapításaival. Ezzel összefüggésben eljárási szabálysértésként értékelte, hogy a bíróság a szakértő tárgyalási meghallgatását megelőzően a szakvéleményt nem olvasta fel, továbbá azt is, hogy a bíróság P-t a vádlott élettársát vallomásmegtagadási jogára figyelmeztetni elmulasztotta. A törvényszék a megállapított tényállástól eltérő tartalmú bizonyítékok elvetésével kapcsolatban az indokolási kötelezettségét elmulasztotta. A cselekmény jogi minősítése kapcsán arra hívta fel a figyelmet, hogy a vádlott rúgással kezdte a sértett támadását, nem állapítható meg, hogy hogyan került a kezébe a kés, és az sem, hogy hogyan hatott az eszköz, a sértett esetleges elmozdulása a sérülésben közrehatott-e. Az, hogy a vádlott a szűrást követően a további támadással felhagyott az ölési szándékot cáfolja, ahogyan az is, hogy az elkövetés eszközét nem rejtette el, hanem maga adta át a rendőrség részére. A büntetés enyhítése kapcsán kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott ténybeli beismerő vallomásának enyhítő körülményként történő értékelését elmulasztotta. Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság

ítéletét változtassa meg, a vádlott cselekményét életveszélyt okozó testi sértés büntettként minősítse, és az enyhébb minősítésre, valamint ténybeli beismerő vallomásra figyelemmel a vele szemben kiszabott büntetést enyhítse.

A vádlott a személyi körülményei kapcsán előadta, hogy azokban az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta változás nem következett be. Testmagasságát 187 cm-ben, elkövetéskori testsúlyát 72 kg-ban határozta meg azzal, hogy a sértett nála 10-15 centiméterrel alacsonyabb, de zömökebb testalkatú személy volt. Az ügy érdemével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a sértett megölése szándékában nem állt.

Az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt.

A védelmi fellebbezések alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2017. május 26. napján kelt I.B.1417/2016/80-II. számú ítéletét a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt, teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően betartotta. A Be. 373.§ (1) bekezdés I-IV. pontjaiban rögzített, az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezető abszolút eljárási szabálysértést az ítéltábla nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. A törvényszék eleget tett a tárgyalás folytonosságával kapcsolatos követelményeknek is. A tanács összetételében bekövetkezett változást követően a Be. 287.§ (4) bekezdésében írtaknak megfelelően megismételte. A bizonyítás törvényességével kapcsolatos szabályokat megtartotta. A vádlottak, a tanúk, valamint szakértő figyelmeztetése perrendszerűen megtörtént, a figyelmeztetések és az arra adott válaszok a jegyzőkönyvekben rögzítésre kerültek. Itt szükséges utalni arra, hogy az ügyben P nem tanúként, hanem vádlottként szerepelt. A törvényszék a 2016. december 09. napján tartott tárgyaláson P-t vádlottként hallgatta meg. A vallomás megtagadásának joga őt az ügyben terhelti minőségénél fogva, nem pedig az I.r. vádlottal kapcsolatos hozzátartozói minősége okán illette meg, így a védőnek a tanúvallomás akadályával kapcsolatos figyelmeztetés elmulasztását sérelmező kifogása helyt nem foghatott. P-t a nyomozó hatóság 2015. november 30. napján valóban tanúként hallgatta ki, melynek során őt hozzátartozói minősége okán a Be. 82.§ (1) bekezdés b) pontja alapján a vallomás megtagadásának joga megillette, azonban erre a jogára a nyomozó hatóság a nyomozási iratok 470. oldalán található jegyzőkönyv szerint a kihallgatását megelőzően, majd annak során is megfelelően kioktatta, a figyelmeztetést és az arra adott választ a jegyzőkönyvben rögzítette, így a II.r. vádlott eljárás korábbi szakaszában tanúként tett vallomásának felolvasására Be. 291.§ (2) bekezdése szerint ugyancsak törvényesen került sor.

A Fővárosi Törvényszék eleget tett a Be. 75.§ (1) bekezdésében rögzített ügyfelderítési kötelezettségének is. A vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat feltárta. A vádlott kihallgatását követően tanúként a Be. 292.§ (2) bekezdése alapján a vádlottak távollétében hallgatta ki S sértettet. A terhelt jelenléti és védekezési joga nem sérült, hiszen a tanú kihallgatását követően a tanács elnöke ismertette a sértett távollétükben tett vallomását, amire I.r. vádlott érdemi észrevételt is tett. (BH. 2009.102., BH.2007.284.). A sértett eljárás korábbi szakaszában tanúként tett vallomásait a Be. 297.§ (1) bekezdésének megfelelően a szükséges körben a tárgyalás anyagává tette, az eltérésekre az érintetteket nyilatkoztatta. A Be. 292-293.§-aiban írtaknak megfelelően kihallgatta N és C tanúkat is. A nyomozás során beszerzett orvosszakértői véleményben írtakra figyelemmel helyesen - már a tárgyalás előkészítése során - határozott a maradandó fogyatékoság vizsgálata érdekében kiegészítő orvosszakértői vélemény beszerzéséről. Az orvosszakértőt a Be. 298.§-ában írtaknak megfelelően a tárgyaláson közvetlenül is meghallgatta,

a sértett által említett további nyaki sérülés lehetséges keletkezési módjára vonatkozóan nyilatkoztatta. Itt szükséges utalni arra is, hogy a másodfokú bíróság nem osztotta a védelem azon eljárási kifogását sem, hogy a törvényszék a szakértő meghallgatása előtt a szakvélemény ismertetését és felolvasását elmulasztotta. A tárgyaláson jelen lévő szakértő a szakvéleményét ugyanis maga adja elő, a szakvélemény ismertetésére/felolvasására Be. 299.§-a szerint alapvetően akkor van lehetőség, ha a tárgyaláson a szakértő nincs jelen. Az elmeorvos, valamint a toxikológus szakértői véleményt a Be. 299.§-ában írtaknak megfelelően a bíróság ismertette. A bűncselekmény eszközeként lefoglalt kést bírói szemle keretében a Be. 303.§ (1) bekezdése szerint a tárgyaláson felmutatta, a releváns okirati bizonyítékokat a Be. 301.§-ával összhangban ugyancsak maradéktalanul a tárgyalás anyagává tette, azokkal kapcsolatban az észrevételezés lehetőségét biztosította.

A törvényszék - bár ennek indokát a Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontjában írtakkal szemben az ítélet indokolásában rögzíteni elmulasztotta - nem tévedett akkor sem, amikor a vádlott és a védő által a maradandó fogyatékoság tekintetében „ellenőrző” szakértő kirendelésére, a vádlott által újabb elmeorvos szakértő kirendelésére tett bizonyítási indítványokat elutasította. Az érintett szakértői vélemények egyértelműek, megállapításaik logikusak, az elmeorvos szakértői vélemény a vádlott személyes vizsgálata alapján, a kábítószer-függőségére vonatkozó adatok ismeretében készült, a szakértői megállapítások megkérdőjelezésére alkalmas érdemi körülményt az indítványozók maguk sem jelöltek meg. A kamerafelvételek kapcsán az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának 6. oldalán maga is utalt arra, hogy azok a bírósági eljárásban jelentős bizonyító erővel nem bírtak, az elkövető beazonosítását célozták. Térfigyelő kamerák felvételeinek visszanezéséről szóló, a nyomozási iratok 263-269. oldalán található rendőri jelentés alapján megállapítható az is, hogy a cselekménnyel kapcsolatban adatot mindösszesen a 13. számú kamra felvétele rögzít 1-2 másodpercnyi időtartamban. A kamera azonban távoli módban van, csak sziluettek vehetők ki, így a felvétel a cselekményt közvetlenül észlelő tanúk vallomásának, illetve a vádlotti előadásnak a megerősítésére vagy cáfolatára nem alkalmas. A másodfokú bíróság ezért az erre irányuló vádlotti bizonyítási indítványt elutasította.

A Fővárosi Törvényszék a bizonyítékokat ítéletének indokolásában iratszerűen megjelölte, majd okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően, a Be. 78.§ (3) bekezdésében írtak szem előtt tartásával, egyenként és összességükben is értékelte.

A részben mérlegelés útján megállapított tényállás azonban hiányos. Nem tartalmazza a vádlott és a sértett fizikai adottságait és a bűncselekmény eszközéül használt kés kellő részletességű leírását. Csak az indokolás körében utal a vádlott elmeállapotával, beszámítási képességével kapcsolatos az igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható tényekre, csakúgy, mint a sérülés közvetlenül életveszélyes jellegére. Mindezekre figyelemmel az ítélet a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontjának II. fordulatóban írt okból részben megalapozatlan. Miután azonban e hiányosságok az iratok tartalma alapján maradéktalanul orvosolhatók, a megalapozatlanság a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban is kiküszöbölhető volt a következők szerint:

Az ítélet indokolása 6. oldalának harmadik bekezdésében iratszerűen rögzített igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény megállapításainak megfelelően a személyi körülményeket követően a tényállást azzal egészíti ki, hogy:

„A kábítószerfüggő vádlott nem szenved és a cselekmény elkövetésének idején sem szenvedett az elmeműködés olyan kóros állapotában, amely képtelenné tette vagy korlátozta abban, hogy cselekménye következményeit felismerje vagy e felismerésnek megfelelően cselekedjék.”

A történeti tényállás második bekezdésének 6. mondatát a vádlottól lefoglalt kés krimináltechnikai vizsgálata során készült fényképfelvételek (nyom.ir. 427.o) valamint a bűnjeltárgy bírói szemléje kapcsán tett jegyzőkönyvi megállapítások (1.B.1417/2016/61.jkv. 3.o) alapján kiegészíti és akként állapítja meg, hogy:

„A vádlott S sértettet jobb lábával két ízben közepes erővel bal combján és ágyékán megrúgta, majd a nyitott állapotban a jobb öklébe szorított, 5 cm pengehosszúságú és 2 cm pengeszélességű, hegyben végződő, a penge nyélből történő kihajtásával egy kézzel is könnyen nyitható zsebkesével két ízben a sértett nyakának bal oldalára szúrt.”

A vádlott elmeorvos szakértői vizsgálata kapcsán rögzített adatok (nyom.ir.544.o), továbbá a sértett nyomozás során tanúként tett vallomása alapján (nyom.ir. 443.o) a történeti tényállást kiegészíti és annak második bekezdését követően rögzíti, hogy:

„A cselekmény idején a vádlott 187 cm magas és kb. 75-80 kg, a sértett 169 cm magas és 72 kg testsúlyú volt.”

A történeti tényállás 4. bekezdésének második mondatában rögzített életveszélyes állapotot közvetlen életveszélyes állapotként jelöli meg.

A fenti módosításokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a szükséges körben eleget tett. A Be. 258.§ (3) bekezdés d) pontjában írtaknak megfelelően iratszerűen adott számot valamennyi bizonyítékról. Ismertette a vádlott védekezését, P vallomását, bemutatta a sértett és a tanúk vallomását és az orvosszakértő véleményét, majd ítéletének 6-7. oldalán részletesen beszámolt arról is, hogy a vádlottnak a kétszeri szúrást tagadó, sértett fejének ököllel történő támadását és annak során a kés véletlen kinyílását állító védekezésével szemben a tényállást miért S sértett előadására, továbbá P azzal összhangban álló tanúvallomására és az orvosszakértői vélemény ugyancsak ezen bizonyítékokat alátámasztó megállapításaira alapította. Az a körülmény, hogy a penge a markolatból történő kihajtással nyitható, a kés vádlott által előadott módon történő megfogása (azt csukott állapotban az öklébe szorította) mellett a véletlen kinyílás lehetőségét kizárja. Ezen túlmenően valamennyi bizonyíték - köztük a vádlott vallomása is - azt támasztotta alá, hogy a vádlott a sértettet kézzel két alkalommal támadta. A sértett által csatolt fényképfelvételek, továbbá a szakértő tárgyaláson tett nyilatkozata alapján nem kétséges, hogy a sértett a nyaki tájékán két egymástól elkülönülő sérülést szenvedett, azaz a kétféle támadás két rendbeli sérülést okozott, melyből adódóan alapos következtetés vonható arra is, hogy a kés már az első nyakra irányzott támadás esetén is nyitott állapotban volt. A sértett sérüléseit kétségkívül eszköz okozta, a vádlott által használt kés pedig kis méreténél és pengehosszúságánál fogva a kézben szinte teljesen eltűnik, így a védelem érvelésével szemben nincs jelentősége annak sem, hogy az eszközt előzetesen sem a sértett, sem a tanúk nem észlelték, ahogyan a szúrások és a sérülések számára figyelemmel annak sem, hogy C tanú a sértett fejét érintő támadásról számolt be. A kés tanúk által történt észlelése hiányának és a vádlott ezzel kapcsolatos védekezése elvetésének egyenes következménye az is, hogy a kés elővételére vonatkozóan a fentiekben túl a tényállásban megállapítások nem voltak tehetők. Nem osztotta az ítéletábla a védőnek a szűrőcsatorna hosszával és az erőbehatás mértékével kapcsolatban tett szakértői

megállapítások ellentmondásaira hivatkozó érvelését sem. Tény, hogy a műtéti beavatkozás során a szúrcsatorna hossza leírásra nem került, azonban a bemeneti nyílás és a csigolya verőér anatómiai elhelyezkedése alapján az a szakvéleményben írt keretek között (6-10 cm) aggálytalanul rögzíthető. Az pedig, hogy a szakértő a tárgyalási nyilatkozata során az írásbeli véleményében rögzített közepes erőbehatásnál nagyobb erőbehatás lehetőségére is utalt, a Be. 4.§ (2) bekezdésében írt „in dubio pro reo” elvére figyelemmel a tényállásban megállapított közepes erőbehatás mellett, relevanciával ugyancsak nem bírt.

A törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen került sor a cselekmény jogi minősítésére is. Az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatban írtak szerint az életveszélyt okozó testi sértés, illetve az emberölés büntette kísérletének elhatárolása - minthogy az említett bűncselekmények mindegyike szándékos elkövetési magatartással valósul meg - az elkövetőnek a cselekmény véghezvitele időpontjában fennálló konkrét tudattartalma alapján történhet. Az emberölés, illetőleg ennek kísérlete esetén az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és ezt kívánja, vagy ebbe belenyugszik. Ezzel szemben az életveszélyt okozó testi sértés, valamint a halált okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán testi sérülés előidézésére irányul. Az életveszélyt okozó testi sértésnél a szándék kiterjedhet az eredményre, de lehetséges e vonatkozásban a gondatlanság is. Az emberölésre, illetőleg a testi sértésre irányuló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra a tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezőkből lehet következtetni. Az e körben releváns alanyi és tárgyi ismérvek vizsgálatát a már hivatkozott jogegységi határozat 2. pontjában írtaknak megfelelően az elsőfokú bíróság elvégezte és azokból alappal következtetett a vádlott - eshetőleges - ölési szándékára. A vádlott és a védő által hivatkozott körülmények a támadás rúgással való megkezdése vagy a szúrás követően a további támadással történő felhagyás mindösszesen arra engednek következtetést, hogy a vádlott a sértett halálát nem kívánta, azaz nem egyenes ölési szándékkal cselekedett. Az eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés kísérlete, illetve az életveszélyt okozó testi sértés elhatárolásához azonban elegendő támpontul nem szolgálnak. E kérdés eldöntése során meghatározó jelentősége a használt eszköznek, és az elkövetés körülményeinek, az érintett testtájéknak, a támadás rendbeliségének, módjának és mértékének van. Ezek tükrében kell a bíróságnak abban a kérdésben állást foglalnia, hogy a halál bekövetkezésének lehetőségét a vádlottnak előre kellett-e látnia, ha igen akkor pedig abban is, hogy volt-e olyan ok vagy körülmény mely miatt ezen lehetséges eredmény elmaradásában bizakodhatott, vagy azzal szemben közömbösséget tanúsított. A vádlott a kezében lévő késsel két alkalommal szúrt határozottan a sértett nyaki tájéka irányába. Mindkét szúrás a célzott területet érte, a második közepes erejű, a bőrfelületet merőlegesen érő szúrás a sértett nyakába legalább 6 cm mélyen behatolt és a szöveteken áthatolva csigolya verőeret sértette. Köztudomású, hogy az érintett testtájék a testfelszínhez közel futóan olyan nagy átmérőjű verő- és visszereket tartalmaz, melyek sérülése esetén a halál rövid időn belül bekövetkezhet ezért nem kétséges, hogy a vádlottnak a sértett szúrás következtében bekövetkező halálának lehetőségével számolnia kellett. A jelen esetben a támadás - amint arra a védelem is hivatkozott - a sértettet váratlanul érte, azzal szemben nem védekezett, a vádlott és a sértett között dulakodásra nem került sor. Ebből és a sérülések egymáshoz közeli elhelyezkedéséből pedig alapos következtetés vonható arra is, hogy a vádlott szúrásai a sértettet a célzott testtájékon érték, melyre figyelemmel okkal nem bizakodhatott abban sem, hogy szúrása nem olyan eret ér, melynek sérülése folytán csillapíthatatlan vérzés keletkezik és a sértett akár percekben belül életét veszti. A következetes bírói gyakorlat szerint pedig ha a bizakodás minden ténybeli alapot nélkülöző alaptalan vágyakozás, az már az eredmény bekövetkezésébe való belenyugvást jelenti, amely az eshetőleges szándék megállapítására nyújt alapot (Pl. BH.1998.417, EBH 2004.1009.) A vádlott cselekményének a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntette kísérleteként történt minősítése tehát törvényes.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket jórészt feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. További súlyosító körülmény azonban, hogy a vádlott a cselekményt indokolatlan, gátlástalan, útonálló módon, az eszköz rejtve tartása mellett a védekezésre esélyt sem hagyva valósította meg (Bkv. 56. számú BK vélemény III/2. pont), ahogyan az is, hogy az utóbbi időben a békés járókelők sérelmére, ok nélkül elkövetett, provokatív fellépéssel párosuló, a vádbeli cselekményhez hasonlóan végrehajtott élet, testi épség elleni cselekmények rendszeressé váltak. A másodfokú bíróság nem osztotta a védelem azon álláspontját miszerint a vádlott részbeni ténybeli beismerő vallomása a büntetés kiszabása során enyhítő körülményként lenne értékelendő. A terhelt beismerése ugyanis kizárólag objektív bizonyítékok alapján is alátámasztott tényekre vonatkozott, a feltáró jelleget nélkülözve az okozott sérülések tekintetében a bűnösség tagadásával párosult. Tárgyalási magatartása alapján (szakértő fenyegetése „Leütöm ezt is a faszomba!” 39.jkv.19.o) a cselekmény megbánásával kapcsolatos nyilatkozatainak komolysága iránt is alapos kétségek támaszthatók.

Mindezekre figyelemmel a többszörös visszaesői minőségén túlmenően is büntetett, a bűncselekményt felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt elkövető terhelt esetében, az irányadó 5 évtől 22,5 évig terjedő tételkeret középértékétől is jóval elmaradó 9 évi szabadságvesztés a cselekmény kísérleti szakban rekedésére és az eshetőleges szándékú elkövetésre figyelemmel is inkább enyhe mint eltúlzott, annak enyhítésére a Btk. 79.§-ában rögzített büntetési célok elérése érdekében az ítéletábra lehetőséget nem látott. A cselekmény változatlan jogi minősítése mellett az enyhítést célzó védelmi fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárására, a korábbi végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére vonatkozó rendelkezések az indokolásban megjelölt jogszabályhelyek alapján törvényesek.

A megjelölt büntető anyagi jogi rendelkezésekkel összhangban állóan került sor a szabadságvesztés tartamához igazodó mértékű közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazására is. Erre vonatkozó kötelező jogszabályi rendelkezés hiányában nem kifogásolható, hogy a törvényszék a közügyektől eltiltás mellékbüntetési jellegére az ítélet rendelkező részében nem utalt, különös figyelemmel arra, hogy a Btk. jelenlegi rendszerében a közügyektől eltiltás mellékbüntetés, e jellege jogszabályi rendelkezésen, nem pedig a bíróság határozatán alapul.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására, a bűnjelekre - köztük az elkövetés eszközéül használt, a vádlott tulajdonát képező kés elkobzására - valamint a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések ugyancsak törvényesek.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéletábra a Fővárosi Törvényszék I.B.1417/2016/80-II. számú ítéletét - helyes indokaira tekintettel - a tényállás kisebb helyesbítése és kiegészítése mellett - a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéletábra a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről és a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján a védői díj, címén felmerült bűnügyi költség viselésére a vádlottat kötelezte.

Budapest, 2017. év október hó 25. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szalai Géza s.k., Feledi Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2017. május 26. napján kelt 1.B.1417/2016/80-II. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.179/2017/9. számú végzése folytán 2017. október hó 25. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. év október hó 25. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

írnok